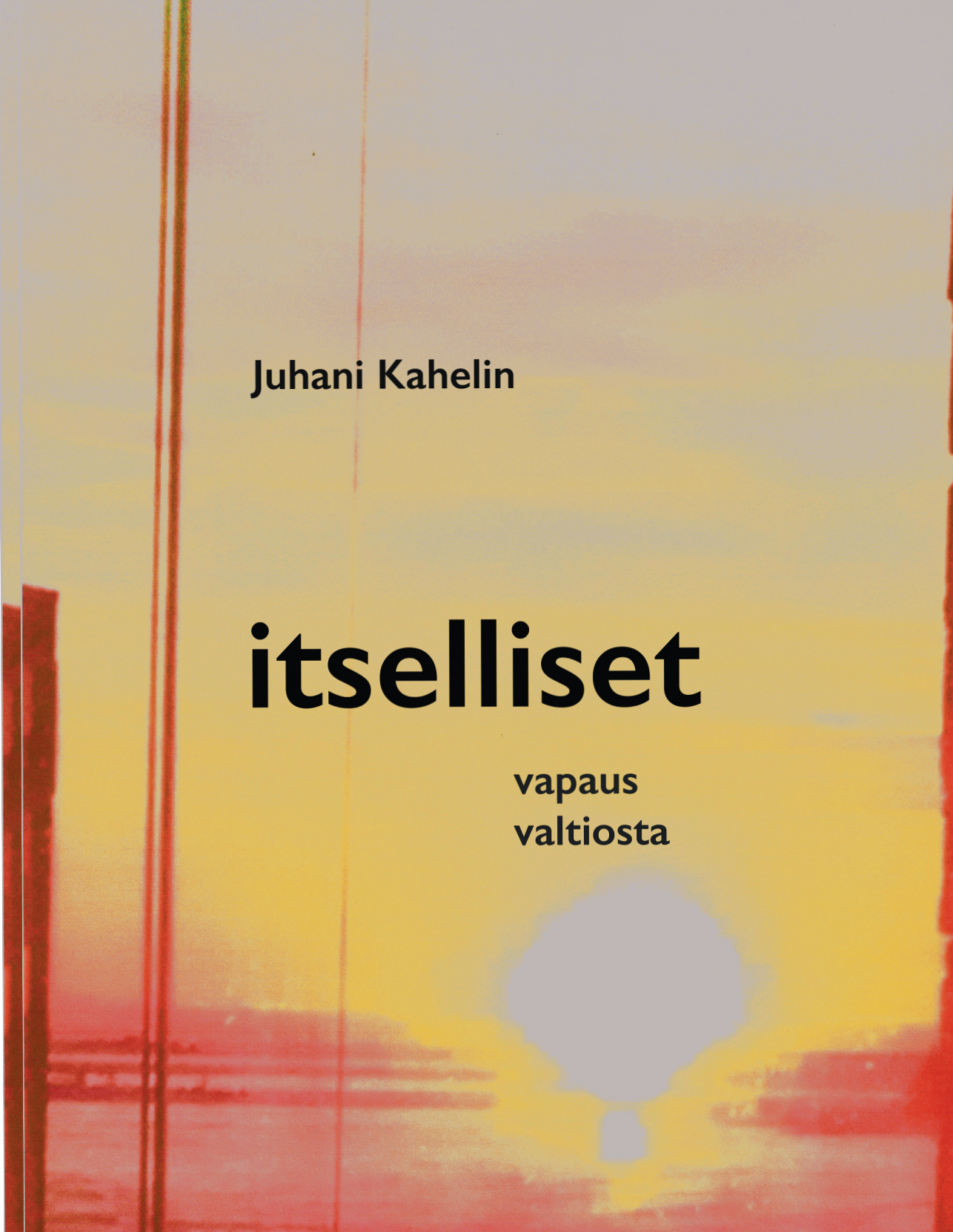

The background is an abstract composition of warm colors, primarily yellow and orange, with a large, bright white circle in the lower right quadrant, resembling a sun or moon. Vertical lines of red and orange run down the left side of the image, and horizontal bands of color are visible near the bottom.

Juhani Kahelin

itselliset

**vapaus
valtiosta**

Itselliset

vapaus valtiosta

© 2025 Juhani Kahelin

ISBN: 978-952-80-9437-1

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

Juhani Kahelin

itselliset

vapaus valtiosta

OSA I

KOETTUA

Miksi Topi hourailee	7
Pikkusisko	7
Itselliset	15
Kahtiajakoja	
Aika palaa	29
Syrjäytysaste	30
Näin meitä on retuutettu	33
Historiantaju, elonkaaret	36
Tieteen halventamat	37
Epäitselliset	42
Ironian päivä	51
Tarkahtaja	55
Pömpöösit köllöttelijät	62
Kirjakerhoyrittäjä	63
Arvon kato, mielen kato, ihmiskato	67

OSA 2

MAAILMAN LUKITTUUS

Tutkittu vai tutkimaton tieto	68
Politiikan lukittuus	70
Oikeuden lukittuus	72
Median lukittuus	73
Lukittuuden sosiaaliantomia	74

OSA 3

ISOVIHAN PALUU

Tuulentupa, kuolonlupa 82

Tuuli tuulee kaikille 82

Maiden valtausten pitkä kaari 83

Yleinen etu - harhaa ja mielivaltaa 84

Kuka on alkuperäinen 85

YVA-laki esineistää ihmiset 86

Finanssivalta 90

Tuulivoimakaavoittajaksi kunta on jäävi 91

Kunnallishallinto - aikansa elänyt 92

Sosiaalinen ennallistus 94

Ekologinen terveys 95

Millainen ympäristö virittää luovuutta 96

Ken tuhon tuntee 97

Vihreä huutolaisuus 99

Helsingin tauti 101

Kukaan ymmärrä 103

MIKSI TOPI HOURAILEE

Historian myötä on syntynyt monenlaisia elämäntapoja, kulttuureja. Ne ovat olleet rikkaus, moninaisuus ja turva. 1900-luvulla ja sen jälkeen elämä Suomessa ja maapallolla on yksinapaistunut. Moninaisuus on ehtynyt, se on ehtynyt myös omasta sisimmästämme.

Moninaisuuden kuolemaa on jatkunut kautta 1900-luvun ja jatkuu yhä. Muun muassa maakunnanlaajuisia jokilaaksokulttuureja on tuhottu jopa oikeuden siunaamana.

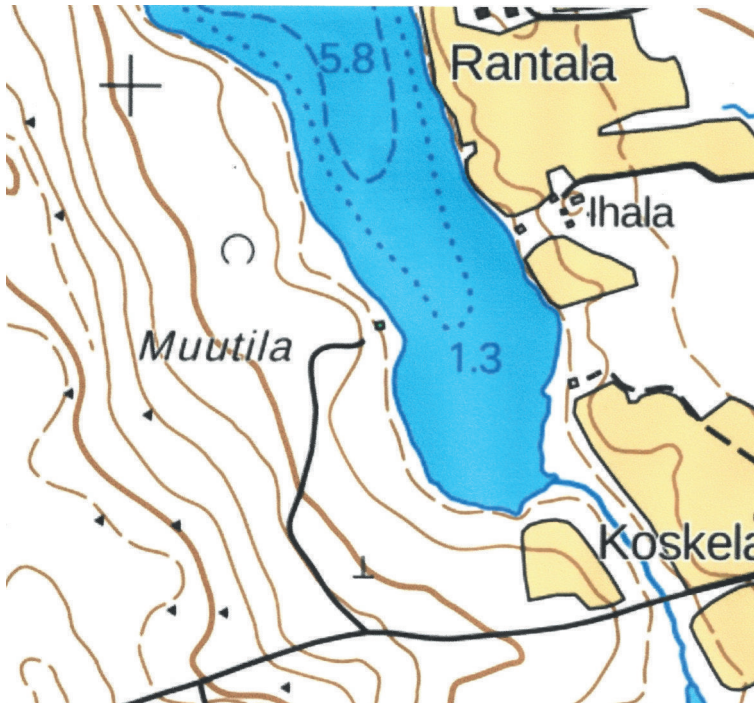
Loputon puhe hyvinvoinnista tuntuu keinotekoiselta, epätodelta, jopa irvokkaalta.

Mediat, tieteet, akatemit tuputtavat kuvaa että elämme maanpäällisessä taivaassa. Juhosaaret kokoavat yliopistoissa tutkijajoukkoja julistamaan hyvinvoinnin evankeliumia. Mutta miksi Topi yöllä hourailee?

Tässä kirjassa kerromme erilaista historiaa, erilaista nykyyhetkeä ja tulevaisuutta. Kirjaseen mahtuu muutama välähdys, jokunen henkilökuva. Työstö ei jää tähän, jatkoa tulee.

Olen havainnoinut, nähnyt, kokenut tai kuullut ihmisten elonkulkua neljän sukupolven ajalta, 1900-luvun alusta tähän päivään. Olemme Rillan kävijöiden jälkipolvea. Samoilla kan-kailla, samoilla saloilla, samoilla jokivarsilla.

Katsomme alhaalta, katsomme ylhäältä, liikumme eri tasoilla, ylös alas, eteen taakse. Italo Calvinon kevyellä otteella - näin toivomme.

PIKKUSISKO

Tuon kiven taakse juoksin raivoavaa äitipuolta pakoon.

Noin kertoi Ruotsin Maija Aino-äidin sanoneen heidän ajaessaan autolla tietä joka viertää Järvenpään pihaa, siitä metsien läpi entiselle Kangasjoen talolle, joka on tänään metsästysseuran leiriytymispaikka, siitä kinttupolkuna jatkaa, vastaan tulee Peltomäen mäkinen tupa, siellä asui Kutsetin, nykyisen Stora-Enson työnjohtaja Eemeli, kääntyy tie kohti Posulaa, eikö sielläkin heinää tehty (huh huh), yhä kulkee tie metsien läpi kunnes puhkaisee itsensä maantielle jonka Reitun kaltaiset kivenporaajat vuonna 1904 maantiekse tasasivat ja joka Kumpuselän läpi vie kohti Petäjäkylää, Vuohomäkeä, Pyhäsalmea, kaukana odottaa Oulu.

”tuon kiven taakse juoksin pakoon.”

- Hetkinen. Onko tämä totta? Tottakai se on totta. Autosta käsin Aino jopa tunnisti paikan. Tämän tien varressa Ainon syntymäkoti siis sijaitsi. Talolle, Muutila nimeltään, erkanevan sivutien pituus on noin 300 metriä. Tuohon aikaan tien vierus oli avointa peltoa, siis Ainon isän viljelemää, sanoo oppaamme. Siltä pellolta Ainon äiti, Armida-mummoni sai lehmille heinää talveksi.

Miksei siitä koskaan kerrottu, ei sanallakaan. Oliko Ainon synnyinkoti, ensi koti todellakin tämän tien varressa. Tien joka kulki Järvenpään, Ainon elämäntyön pihapiirin läpi. Melkein naapuriksi miellettyä. Matkaa - olisiko seitsemän kilometriä. Matkan olisi voinut jopa kävellä kuten noina aikoina oli tapana.

Soitin Maijalle Ruotsiin uudestaan. Nyt sinun on pakko tulla Suomeen. Tulet näyttämään missä se kivi oli. Ellet tule autolla, nouset junaan Kalmarissa, vaihdat junaa Växjössä, torkut kohti Tukholmaa, tulemme sieltä hakemaan. - Ei, ei tärpännyt.

Reittu ja Aino olivat juurevaa kansaa, seurasivat heinän kasvua, lehmän tiineyttä. Kivinen pelto laveni hiljan. Lehmä, vasikka ja hepo purivat heinää. Siasta sai mykykeiton kerran vuodessa. Lapsia siunautui kuutisen kappaletta. Rakennukset kohenivat kerta kerralta. Valokuvat näyttävät riemun tunnon. Ei ollut heidän elonsa Erik Allardtin tai Anu Kantolan kurjaliston elämää vaan täyteläistä, tervettä, intoista, elämisen ja tekemisen riemua, intensiteettiä, vointia, mieltä. Katse oli eteenpäin, koko ajan, alati. Keiteleen syysmarkkinoille mentiin puku päällä, jatsarit jalassa, Työmies kädessä. He olivat sen ajan lähdeittäjä, startti ja uppi.

Aino ja Reittu ahersivat tantereellaan. Pitivät kiinni mullasta, vai pitääkö sanoa turpeesta, kuten valtion Tasku-tutkijat sa-noivat, Helsingin vasemmistorintama viisasteli. On Suomessa vasemmisto. Syyttävät kun miehet ja mielet valuu oikealle. Ellei älykkäämpää ole, niin valukoot.

Viitasaareltä ajoimme Kaija, Arja ja minä Järvenpään talolle Keiteleen kunnan pohjan tielle. On syyskuinen päivä, vettä vihmoo. Reilut pari tuntia kahlaamme suopursuissa, pari ämpäriä puolukoita, enemmänkin. Litimärkiä olemme mutta mitä olisi syksy ilman sadetta. Hevosvajan kaapista pihkaiset työhousut ja pusakka tilalle, tässä asussa kohti Kumpuselkää. Pyhäsalmen tieltä kääntyy vasemmalle tie 1367, siis se sama joka erämaan läpi kierrettyään ja entistä Kangasjärveä sivuttuaan hivelöi Mustinjärven rantaa sekä läpäisee Ainon ja Reitun elämäntyön, Järvenpään pihamaan.

Koskenniskan talon, josta saimme oppaan, pihamaalle emme tohtineet autolla ajaa, jäimme ikään kuin odottamaan. Oppaamme asteli auton luo. Samantien alkoivat tarinat. Kahvia juodessa talon väki kertoi mistä kaupunkilaiset tunnistaa. Eivät uskalla ajaa pihaan vaan jäävät norkoilemaan.

Ihmiset jotka vaan ovat.
Mitä he tekevät illat
yöt ja päivät. Töllöttävät
jääkiekkoa ja ankeisia.

Kysyikö joku elämäni tarinaa.
Ehkä tarina onkin tarinattomuus,
etsiminen, liikkeelläolo, keveys,
leijuvuus,
kaipuu ymmärtäväisten luo.

Tässä kirjassa kerromme erilaista
historiaa, erilaista nykyhetkeä
ja tähyämme tulevaan toisten silmin.

Sammutitte valon maailmasta.
Me sytytämme sen.

